

[Christmas Møller.]

denne Sag, uden hvilken et gavnligt Resultat ikke kan opnaas. Og vi vil da, efter at det er blevet konstateret, at de andre Partier ikke vil medvirke til den Folkeforsikring, som vi mener er det eneste rigtige, være villige til at gaa ind i et Samarbejde med de andre Partier om en Forenkling og Simplificering af hele Sociallovgivningen; vi vil være villige til at gøre Indrømmelser, saaledes som et Mindretalsparti maa være det, men vi er ikke villige til, fordi vi ikke mener, Tiden er inde der til, at gaa til mægtige nye Millionudgifter paa det sociale Omraade.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger om den fjerde store Sag, Afrustningen eller Nedrustningen, som ogsaa hviler i et Folketingsudvalg. Det kan jo ikke nægtes, at en og anden, som vil tænke tilbage og se paa, hvad der er sket paa det økonomiske Omraade, se paa, hvad det Lovforslag, vi her behandler, er Udtryk for økonomisk, og tænke tilbage paa, at nogle Millioner var Skyld i, at der for et Aar siden ikke blev vedtaget en Ordning, maa finde dette ejendommeligt. Naar man tænker paa de tabte Tobaksmillioner, paa de 5 Mill. Kr., man gav Afkald paa ved Ophævelsen af Restaurationsskatten, paa den Omstændighed, at Finansloven for 1929—30 sammen med den Tillægsbevillingslov, vi i Dag behandler, vil give et Statsregnskab med et betragteligt Overskud — det skal man utvivlsomt ikke være stor Spaamand for at kunne sige —, kan dette nok give Anledning til Betragtninger. Men dette skal jeg nu ikke opholde mig ved. Derimod skal jeg opholde mig ved nogle Spørgsmaal denne Sag vedrørende, som ogsaa tidligere Talere har beskæftiget sig med.

Først skal jeg fremhæve, at der virkelig i denne Sag er sket noget overordentlig betydningsfuldt i det Aar, der er gaaet. Ser man paa vor politiske Historie, vil man se, at vel har der gennem Aarene kunnet være stor Strid mellem Højre og Venstre, og navnlig har der, efter at Socialdemokratiet og det radikale Venstre i Løbet af de sidste 25—30 Aar er blevet en Magtfaktor, kunnet være stærk Strid mellem Konservatismen og Venstre; men det har dog aldrig været anderledes end, at i Forsvarsspørgsmaalet fandt forsvarsvendige Kredse indenfor Venstre og Forsvarsvennerne i Konservatismen altid hinanden. Det gjorde de i 1894 ved det store Forlig, det gjorde de i 1909 ved det J. C.

Christensenske Forlig, og det gjorde de i 1922.

Det kan ikke bestrides, at der nu virkelig er sket noget afgørende, idet der i den forløbne Rigsdagssamling, saaledes som det er blevet udtalt, har været hemmelige Forhandlinger mellem de 3 Partier udenom Konservatismen. Man kunde have Lyst til at spørge, om disse hemmelige Forhandlinger er foregaaet i Marineministeriet, og deraf kunde man maaske allerede udlede ikke saa lidt; men det skal jeg nu ikke blande mig i, og jeg tror for Resten heller ikke, de er foregaaet der, de har utvivlsomt været af en ganske anden fortrolig Karakter. Men jeg vil gerne have Lov til at spørge, om det ikke paa et Tidspunkt, da man fra de andre 3 Partiers Side har sagt nej til vort Under søgelseskrav, vil være rimeligt og naturligt at give Offentligheden Besked om disse Forhandlingens Indhold og om, hvad der har været de 3 Partier imellem.

En æret foregaaende Taler sagde, at der ingen Forskel var mellem det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen og det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal. Jeg har aldrig anset det for nogen fremragende Form for Politik at finde ud af — saaledes som det saa ofte gøres —, at den ene udtalte sig en Smule i den ene Retning, den anden en Smule i den anden Retning; men jeg ønsker at understrege, hvad det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal selv understregede, at der ingen Forskel var mellem de to ærede Medlemmers Standpunkt. Jeg vil da bede om — og det kan kun synes naturligt efter hele den Maade, hvorpaa Debatten om vort Forslag til Beslutning blev ført —, at man giver det høje Ting og Offentligheden Besked om, hvorvidt man er Tilhænger af den almindelige Værnepligt eller ej, for det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen udtrykte sig ved den Lejlighed paa en Maade, der ikke skabte Klarhed.

Jeg vil i øvrigt udtale min Tilfredshed med, at det efter den Forhandling, som fandt Sted i Torsdags om vort Forslag til Beslutning, staar fuldkommen klart, at det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen stadig mener, at det Militærberedskab, vi skal have, fortsat til Punkt og Prikke skal opfyldes, hvad det Brorsenske Forslag krævede, og hvad man gik ind for i Aarene 1927—29. Det har det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen udtalt under Forhandlingerne i Torsdags, og jeg maa jo formode, at dette staar fast. Jeg kan ganske vist ikke forstaa, hvorledes man i saa Fald kan deltage i hemmelige Forhandlinger. Jeg kunde ogsaa udtrykke det